

Маглюк Сергій Віталійович
28.09.1986 - 17.11.2023 ∞

Сергій народився 28 вересня 1986 року у місті Сокаль.

Зростав у повній сім'ї, любляча мати Наталія, працьовитий батько Віталій та старша сестра Віта.

У 1992 році пішов у перший клас Сокальської ЗША №2, кумедний та чуйний Сергій був улбленцем всього класу.

Завжди приходив на допомогу друзям та однокласникам, що стало дуже цінним для них.

Значний час в дитинстві разом з сестрою проводили у бабусі в селі Павлівка на Волині. Друзі, озеро, ліс та рибалка, те що давало змогу Сергію забути про все та відпочити.

Маленьким Сергій дуже любив малювати і в нього дуже добре виходило, зараз сім'я Героя вважає, що цей хист успадкувала його донька - Софія.

Сергій неймовірно любив свою доньку Софійку. Щоб завжди мати її поруч, він набив на шиї тату з її іменем, як символ цієї глибокої батьківської любові.

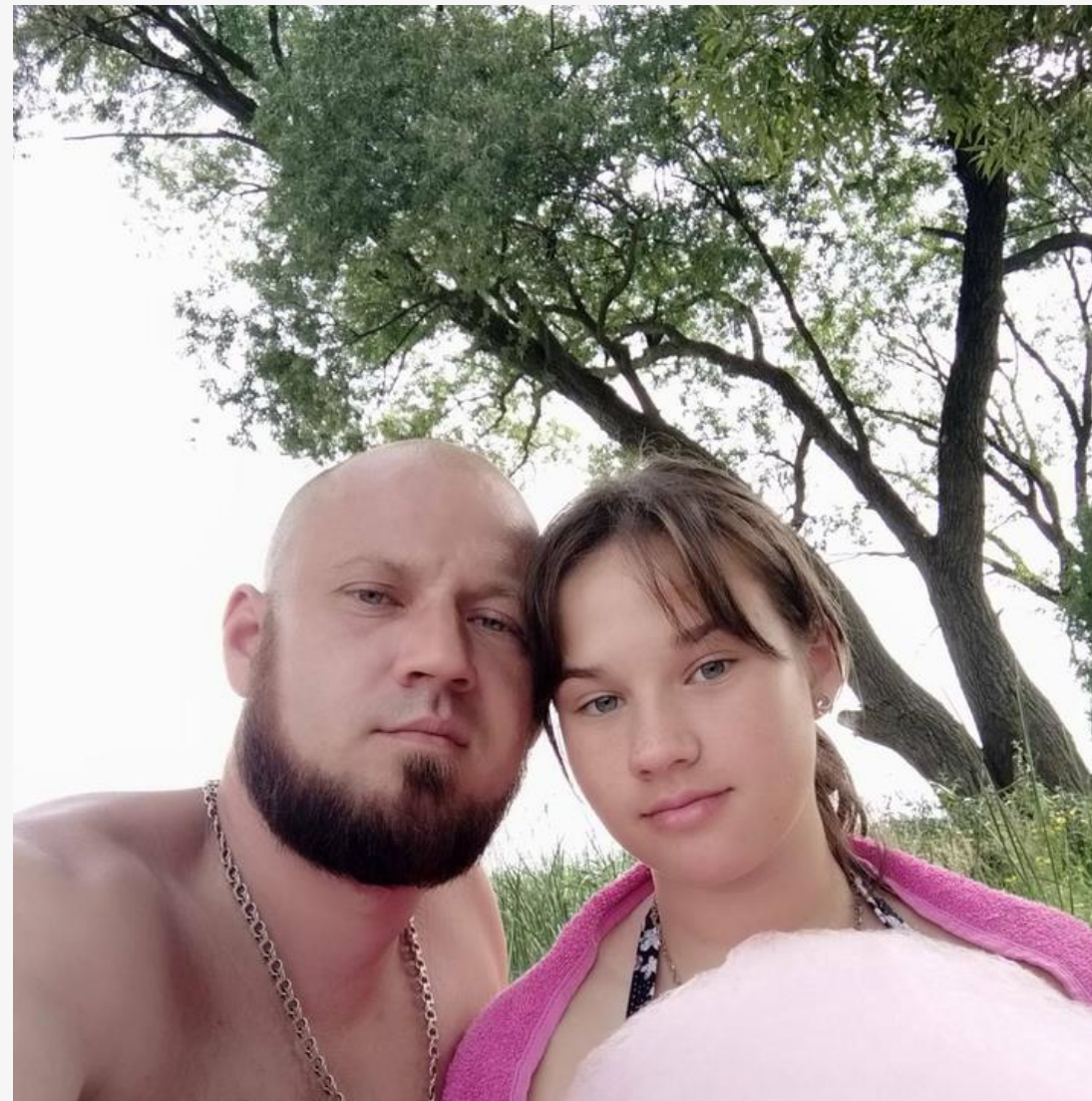

У 2007 році Сергій вступив у шлюб із першою дружиною Вікторією.

У 2009 році дружина подарувала йому найцініший подарунок в житті - доньку Софію.

Сімейне життя подружжя не склалося, вони розлучилися, Сергій з допомогою батьків виховував Софійку.

« Мені добре запам'яталась фраза: «Я завжди буду поруч, навіть, якщо щось трапиться, я буду біля тебе і оберігатиму тебе мишеня... »

Магдюк Софія, донька загиблого.

«І ти казав, що завжди будеш поруч.

А зараз я сиджу одна
Без усмішки та теплих тих обіймів,
Якими ти так душу зігривав.

І кожну ніч я чую голос,
Яким ти кажеш фразу ту дурну:
« Я завжди буду поруч, люба ».

І знову я кричу...
Кричу, що хочу, щоб ти був тут, поруч.

Та ти зникаєш вдалині...
Ти йдеш кудись по сходах білих,
Кудись у небо - в далечінь...

Я бачу усмішку твою єдину
Та очі ті, якими ти казав,
Казав, що завжди будеш поруч
Й у снах приходити казав...
Минають дні, минають ночі,
А в снах тебе й нагалі вже нема...

Я плачу, я не сплю всі ночі
Тебе чекаю, та тебе нема...»

Магдюк Софія, донька Героя.

У 2014 році познайомився з жінкою Васиною, з якою прожив у цивільному шлюбі до своєї загибелі.

У Васи́ни уже була донька Дарина, яка дуже полюбила Сергія.

« Він був батьком моїй донечці Даринці, Коли приїжджав з роботи, завжди привозив гостинці і казав: « Тримай, це тобі зайчик передав», Даринка голосно сміялась і казала: «Сергій, ну так не буває!»

Василина, цивільна дружина Героя

24 лютого 2024 року Сергій зустрів у

Німеччині

25 лютого 2024 року Сергій вже був на порозі військкомату, готовий боронити суверенітет України.

Сергій мав вагомі підстави не воювати, оскільки не проходив військової підготовки, мав проблеми зі здоров'ям та був батьком-одиначком, проте він призвався добровольцем.

Пройшовши навчання у Великих Мостах, служив на Волині та згодом приєднався до 105-го прикордонного Чернігівського загону.

17 листопада 2023 року серце Сергія
зупинилось. 18 листопада Сокальська громада
гідно зустріла загиблого Героя.
19 листопада 2023 року воїна похоронили на
Сокальському кладовищі на Алеї слави.

23 травня 2024 року сім'ї вручено орден, в якому зазначено, що Магдюк Сергій Віталійович нагороджений орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади».

Герої не вмирають!

Вони тримають небо над Україною!

Підготувала:
учениця 10-б класу Сокальської ЗШ І-ІІІ ст№2
Лялька Анна
Науковий керівник :
заступник директора Мигасюк Г. М.